

Soseda.

Spisal *Silvester K.*

O b gozdnem robu je na zelenem pašniku rastel košat lešnikov grm. Tik njega je začela poganjati smrečica, ki jo je bil zasejal veter, ko je jeseni na bližnji smreki obirala veверica češarek in ji je seme padalo na tla. Dobrovoljno je lešnikov grm gledal na svojega malega soseda, ga varoval pred mrzlim vetrom in ga ob hudi vročini osenčaval ter branil žgočih soinčnih žarkov. Malček se je v varnem zavetju čutil celo srečnega in poslušal je rad, kar mu je lepega pripovedoval grm, kadar je potegnil veter in šumotal z njegovimi listi. In kako rad je poslušal! Saj je pa tudi znal grm pripovedovati tako lepe reči, kakor o milem petju drobnih ptičic, o igrajočih se in veselih pastirjih in o drugih stvareh in dogodkih.

Ni se torej čuditi, ako je smrečici življenje v tako ugodni soseščini izredno prijalo in ji pospeševalo rast. Vitko deblo se je začelo iztegovati, in lešnikov grm je kaj ponosno gledal na svojega rejenčka. Toda njiju prijateljstvo se je začelo tekom časa neljubo kaliti. Ko je smreka že toliko dorasla, da je nekoliko presegala svojega soseda in ni bila v viharjih dnevih več navezana nanj, ga je začela prezirati. V kratkem času je postala še celo nehvaležna, da je začela grmu izpodrivati korenine. Akoravno pa je grm žalilo tako početje, vendar je v svoji dobrovoljnosti molčal in potrpežljivo prenašal krivico. Neke jeseni, ko so otroci prignali živino na pašnik in se veselili, da bodo kmalu zopet lahko obirali dozorele lešnike in jedli njihova sladka zrnca, zapazijo, kako jame hirati prej tako košati grm.

„Smreka je kriva!“ se pogovarjajo otroci med seboj. „Kriva je, ker ga je že skoraj popolnoma izpodrinila. Ako raste še nekaj let, nam uniči grm. Najbolje je, ako gremo očeta prosit, naj posekajo smreko. Oče je dober in gotovo ustreže naši prošnji. Le na tak način nam ostane grm in nam ostanejo okusni lešniki.“

Smreka, ki je slišala te otroške pogovore, si je mislila v svojem nahu: „Ah, kaj! Otroci so otroci! Otroci ne vedo, kaj govore. Zaradi nepotrebne pritlikavca me kmet gotovo ne poseka. Sicer pa je zadnji čas, da uničim tega hinavca, ki se v svoji malovrednosti prikupuje in hinavsko prilizuje neizkušnim otrokom.“

Prišla je pozna jesen. Otroci so bili davno že obrali lešnike, kar jih je bilo na grmu, in poslednjemu je jelo rumeneti listje in polagoma odpadati. Lotile so se ga otožne misli. Vedel je, da ga drevo, ki ga je v prvih letih gojil tako ljubeznivo, ugonobi v prav kratkem času. Svojih vej ni mogel razprostirati več tako košato kakor nekdanj, in jelo mu je primanjkovati tudi soka. Že je premišljal, bo li imel še toliko moči, da se bo mogel zopet prebuditi po večmesečnem zimskem spanju, kar pride nekega dne kmet in poseka vitko smreko, rekoč: „Naj imajo otroci svoje veselje, ker mi tako pridno pasejo živino. Smreka pa, ki jo porabim pri zidanju novega hleva, itak ne sodi semkaj na pašnik.“